

omtale de Sager, der virkelig ere foregaaede derovre, men jeg kan, for at komme lidt ind paa de principielle Spørgsmaal, som jeg for Resten har været inde paa flere Gange før, alligevel ikke undgaa at komme til at berøre noget af, hvad der er sket ved Fængselsbyggeriet i Nyborg.

Det er overhovedet vanskeligt i dette høje Ting at finde Ørenlyd for en Behandling af principielle Spørgsmaal. De drukne som Regel i Opfattelsen af, at det er personlige Angreb, der skulle fremmes, saa at man som Regel giver Svar paa en Udtalelse af principiel Natur for at dække sig selv overfor det formodede Angreb, eller ogsaa drukne de i de store Debatter om Ting, som ere mere eller mindre lige-gyldige. Saaledes er det gaaet mig i denne Sag. Da jeg i Fjor begyndte at udtale mig om Licitationsspørgsmaalet i Anledning af dette Byggeforetagende i Nyborg og i den Anledning sammen med det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) stillede et Ændringsforslag, der gik ud paa nogenlunde nøjagtigt at udtrykke, hvorledes vi fandt, at Statens Udbyden burde foregaa, mødte det ingen eller liden Interesse i Tinget og faldt ogsaa ved Afstemningen. Det mødte i hvert Fald ingen Forstaaelse hos ret mange af Tingets Medlemmer og heller ikke hos den højtærede Minister. Da det havde vist sig, at netop det, der var Fejlen i Fjor, nøjagtig blev Kilden til de Fejl, der ere opstaaede i Aar, fremdrog jeg ved Finanslovsforslagets tredie Behandling igen Spørgsmaalet, saaledes som jeg i Fjor havde lovet det i en Udtalelse, idet jeg sagde: Jeg kommer tilbage til denne Sag ved hver Lejlighed, jeg kan. Ved den første Lejlighed, jeg kunde, kom jeg tilbage til Sagen. Den druknede i den store Debat, der den Dag blev ført for et Parket af københavnske Damer om Muus-Spørgsmaalet, hvor man i Virkeligheden beskæftigede sig med en Masse periferiske Ting. Jeg fandt mig derfor ikke foranlediget til atter at udtale mig efter Ministerens Svar, der fuldstændig gik udenom det Spørgsmaal, som jeg havde rejst. Han talte nemlig kun om, hvad „han“ havde gjort, og om, hvorledes „hans“ Stilling til Sagen havde været, men jeg havde ikke paa noget Punkt angrebet den højtærede Minister. Det er ikke nødvendigt ved enhver Lejlighed at føre et Defensorat, man kan virkelig bringe en Ting under Debat uden at have et personligt Angreb som Bagtanke. Jeg havde talt rent principielt. Jeg havde gentagne Gange nævnt, at det var Prin-

cipperne, jeg ønskede at faa frem, nemlig Regler for Statens Udbud af et Arbejde. Jeg kom altsaa ikke den Gang nærmere ind paa det Spørgsmaal, jeg havde rejst.

Nu ved denne Behandling af Tillægsbevillingslovsforslaget er Sagen bleven berørt paa ny. Men her taler man mest om et Par Breve, som en Mand har skrevet for længe siden, et Par Breve, som vise, at den vedkommende Mand har været overbebyrdet af Arbejde, og derfor ikke rigtig klart har kunnet udtrykke sig. Derom føre vi timelange Forhandlinger, skønt Sagen vist er bleven udmærket forstandig afgjort af den højtærede Landbrugsminister. Ikke desto mindre vil jeg driste mig til for tredie Gang at komme ind paa det overordentlig vigtige Licitationsspørgsmaal. Da jeg talte ved Finanslovens tredie Behandling, var det Princippet, jeg dvalde ved, det kunne ærede Medlemmer, der interessere sig for Spørgsmaalet, læse paa Sp. 6021 og følgende Spalter, og med Hensyn til det akutte Tilfælde, Spørgsmaalet om Arkitekten derovre, som for mig kommer i anden Række, sagde jeg: „Jeg er ikke saa meget inde i Sagens Detailler, at jeg kan dømme om, hvorvidt det er berettiget, naar, som det er kommet mig for Øre, Fængselsdirektør Fussing har forlangt Arkitekten derovre afskediget. Jeg kan ikke bedømme, om det er tilstrækkelig begrundet. Men det, som særlig interesserer mig, er hele Statens civile Bygningsvæsen og Licitationsforholdene.“ Det er ogsaa saaledes nu. Jeg maa sige, at efter at jeg i Løbet af nogle faa Timer har læst det store Dossier igennem, som ligger i Finansudvalget, er jeg ikke bleven stort klogere, end jeg var den Dag, jeg udtalte mig som anført, og om det personlige Spørgsmaal — det er altid det personlige, der interesserer mest — kan jeg, som sagt, ikke dømme, derom maa den Komité, der er nedsat, give sine Raad.

Det, som i denne Sag er af Vigtighed, er den fejle Brug af Licitationsprincippet, Licitationsgrundlaget, man har gjort sig skyldig i. Udbudet er den Handling, der foregaaer, naar Køberen og Sælgeren, i dette Tilfælde Staten og Bygningshaandværkerne, skulle komme i Forbindelse med hinanden. Det er derfor af overordentlig Vigtighed, at det Retsgrundlag, paa hvilket dette Udbud sker, er præcist og nøjagtigt. Det er Paatalen af Mangelen heraf ved denne Lejlighed, som har været Hovedinteressen for mig. Jeg begyndte dermed første Gang i Fjor, hvor jeg navnlig var meget uenig med det højtærede Medlem